

Coronai Vitéz Mikály

EGY RÓZSÁHOZ

Nincs tavasszal, nincs se nyáron,
Mint te, olyan rózsaszál;
Még nagyobb dísz nyerne Sáron,
Csak te ott virítanál.

Rózsaszínnel játszadoznak
Két virító arcuid,
Rózsamézzel harmatoznak
Csókra termett ajkaid.

Látta kellemid Citére.
Látta és irigykedett,
Hogy pirosló lába-vére
Képeden büszkélkedett.

Hófehér tekintetednek
Hajnalán nyílásba jött
Rózsaszálacskák ferednek
Tiszta téjhabok között:

Szűz mellyed fehér ölére
Ők is úgy mosolyganak,
Mint mikor rózsák tövére
Gyöngyvirágot raktanak. –

Rózsa vagy te, rózsa lészel,
Rózsa még a selymed is:
Jaj, de bezzeg kínra tészel,
Hogyha van tövisked is!

Rózsa! engedd, hadd heverjek
Éltető bokrodba már,
S édes árnyékodba nyerjek
Fészket én, rideg madár.

1793

ZSUGORI URAM

Esmérek én egy vént. – Ki az: – Neve nincsen:
Régen eladta már aztat is a kincsen;
Sőt míg bírt is véle, magában tartotta,
Mert mondani másnak ingyen sajnállotta. –
Hol lakik? – Ott látszik, ama kapu megett,
Egy ház, melyet náddal önnönmaga szegett.
Van két palotája a Piac-utcába,
De azt a rácoknak adta árendába;
Maga e kunyhóba éhezvén kucorog,
S elméjébe mindég a drágaság forog.
Úl pénzesládáján sovány ábrázattal,
Tisztelvén a Mammont örök áldozattal.
A bús gond béesett orcájában hever,
Mérget kedveltető kincseiből kever.
Oly sárgák orcája sovárgó gödrei,
Mint aranyára vert királyok képei:
Mint a sírből feljött halott útálsága,
Amelyről minden húst a párka lerága.
Most is azért sóhajt és dül-fül magába,
Mért nem adhatja az áert árendába.
S öszvekalkulálván saját számadását,
Nyögve kárhóztatja szörnyű pazérlását.

Gyász idők! – így kiált, vádolván az eget, –
Lám, csak egy rövid nap mennyit elveszteget
Ma csak harminc arany jött bé a kasszába,
Mégis kilencven pénzt adtam ki hiába.
Azonba mely szörnyű károm következe: –
Itt jajgat, s fejére kúlcsolódik keze –
Mely szörnyű kár! egy szél pénzem elrablotta,
Lantornás ablakom ketté szakasztotta! –
Úgy tűnődik; s talám azt is sajnálja ő,
Hogy a versbe ingyen s potomra jött elő.

1794